

Arrest

nr. 228 661 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 15 juli 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde de Afghaans nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnie te zijn, en afkomstig te zijn uit de wijk Kampani in de stad Kabul. U verklaarde de familie van de ex-verloofde van uw zus B.(...) te vrezen. U verklaarde ook ontvoering te vrezen omdat mensen in Kabul zouden kunnen denken dat u welstellend bent omdat u familie in Europa hebt.

Op 6 augustus 2019 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming betekend, omdat de problemen die u aanhaalde in verband met afgebroken verloving van uw zus niet geloofwaardig werden bevonden. U haalde evenmin concrete elementen aan die wijzen op een risico op kidnapping. Deze beslissing werd op 28 augustus 2019 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 3 oktober 2019 diende een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U blijft bij de verklaringen van uw eerste verzoek betreffende de vrees voor B.(...) en legt nieuwe documenten neer om deze te staven. Het betreft twee pv's van de directie criminaliteitsbestrijding van de politie van de stad Kabul, een brief van de politie van de 4de wijk, een brief van de politie van de 5de wijk, een brief van het Maiwand-ziekenhuis, de beslissing van de ouderen over de afgebroken verloving van uw zus, een bevestiging van uw oom van de problemen, foto's van het verlovingsfeest van uw zus (allen originelen), en documenten van de asielpcedure van uw zus in het Verenigd Koninkrijk (kopieën).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Er dient op gewezen te worden dat er aan deze vervolging reeds bij uw eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht en dat deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dus vaststaat. De documenten die u in het kader van uw huidige verzoek neerlegt kunnen de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u bij uw eerste verzoek aangehaalde problemen niet herstellen.

Van de twee documenten van de politie van Kabul op data van 14.05.1396 en 24.05.1396 legde u reeds bij uw eerste verzoek kopieën neer. Er werd toen geoordeeld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV, die bovendien toevoegde dat deze pv's klachten ingediend door uzelf en uw zus betreffen en daardoor de door u aangehaalde feiten niet kunnen staven: "Deze documenten vormen hoogstens het bewijs dat verzoeker bij de politie aangifte heeft gedaan van bepaalde feiten, doch het louter neerleggen van een klacht toont niet aan dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van het neerleggen van de klacht werd opgesteld sprake is, zich in werkelijkheid hebben voorgedaan."(arrest 225 317, p. 14). Dat u nu de originelen van deze pv's neerlegt, wijzigt voorgaande beoordeling niet.

Betreffende de brief van de politieafdeling van de 4de wijk van 21.05.1396 (12.08.2017) merkt het CGVS op dat het om een interne brief van de politie van de 4de wijk aan de politie van de 5de wijk gaat. Uit de reactie van de politieafdeling van de 5de wijk op 22.05.1396 (13.08.2017), die alle controleposten verwittigt, blijkt dat het ook een intern politiedocument is. Dat u aan originele interne politiedocumenten zou zijn geraakt is dan ook weinig aannemelijk. Daarenboven geldt de eerder vermelde beoordeling van de RvV – met name dat de documenten van de politie gebaseerd zijn op aangiftes van u en uw zus die niet aantonen dat de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan – ook voor deze twee documenten. De twee documenten betreffen namelijk helemaal geen eigen observaties of onderzoek van de politie en zijn dus op uw verklaringen gebaseerd. In het document van de politieafdeling van de 4de wijk wordt ook verwezen naar de brief van het Maiwand-ziekenhuis. Deze brief is gericht aan de 4de politieafdeling, waarbij er dus weeral de bedenking moet worden gemaakt hoe u nu aan het origineel van dit intern document komt. Daarenboven vermeldt de brief van het ziekenhuis wel dat u

bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen, maar niet dat deze het gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde problemen. De brief van uw oom betreft een gesolliciteerd document van een familielid waarvan de bewijswaarde dan ook bijzonder relatief is en al zeker niet van die aard om de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u aangehaalde problemen te veranderen.

De brief van de ouderen betreft een niet officieel uitziend document dat met de hand is geschreven en ondertekend door mensen van wie de functie niet duidelijk is. Dit document kan dan ook evenmin de beoordeling van de problemen aangehaald in uw eerste verzoek wijzigen.

Daarenboven dient er voor al de voorgaande documenten, met name de documenten van de 4de en 5de politieafdeling, het document van het ziekenhuis, de brief van uw oom, het document van de dorpsoudsten, ook de voorgaande opmerking over de bijzonder relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten te worden gemaakt.

De foto's van het verloofsfeest tonen op geen enkele wijze aan wie de mensen op de foto's zijn en voor welke gelegenheid zij zich samen bevinden. Zelfs indien deze foto's de verloving van uw zus met B.(...) zouden kunnen staven, toont dit niet aan dat jullie vervolgd worden omdat de verloving werd verbroken.

De kopieën van de documenten van de asielpprocedure van uw zus in het Verenigd Koninkrijk legde u reeds neer in het kader van uw beroep tegen de beslissing betreffende uw eerste verzoek. Het betreft de "Application of registration card", de "Initial contact and asylum registration questionnaire", de "One stop notice", en de "Statement of Additional grounds". Hier voegt u nu de "Notification of liability to detention" en "Notification of grant/variation of immigration bail" aan toe.

Over de asielpdocumenten van uw zus die u neerlegde in het kader van de beroepsprocedure betreffende uw eerste verzoek oordeelde de RvV dat "de loutere omstandigheid dat verzoekers zus een gelijkaardig feitenrelaas ten berde brengt [toont] niet aan dat de aangehaalde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan"(arrest 225 317, p. 14). Deze documenten zijn dus in feite geen nieuwe elementen, aangezien zij reeds werden beoordeeld door de RvV. De argumentatie van de RvV wordt dan ook in deze beslissing aangehouden.

De extra asielpdocumenten van K.(...) die u nu neerlegt kunnen enkel bevestigen dat zij op illegale wijze het Verenigd Koninkrijk binnenkwam, iets wat in deze beslissing niet betwist wordt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielpzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielpzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die

in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. U reikt geen elementen aan die erop wijzen dat u meer dan andere inwoners van Kabul het risico loopt om het slachtoffer te worden van een aanslag. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf.

Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest vervolgd te worden door een van zijn familieleden die een aanhanger is van de taliban en dat hij de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan krijgen omdat deze amper in staat zijn voor zichzelf te zorgen.

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden:

"Verweerster verwijst ten onrechte naar de negatieve beslissing van haar dienst en van uw Raad om de huidige asielaanvraag af te wijzen.

Verzoeker meent dat zijn eerste asielaanvraag afgewezen was omdat hij zijn verhaal niet kon staven met de stukken.

Uw Raad heeft eveneens verwezen in haar arrest naar dit punt.

Verzoeker meent dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag voldoende stukken voorgelegd heeft om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag nogmaals bijkomende stukken voorgelegd.

Verweerster heeft nagelaten om deze stukken op een correcte wijze te onderzoeken. Verzoeker heeft bij de huidige asielaanvraag originele stukken voorgelegd. Verweerster mag niet zomaar naar de corruptie verwijzen om de voorgelegde stukken niet te onderzoeken.

Verweerster verwijst naar een paragraaf van het arrest van uw Raad over de eerste asielaanvraag en ze stelt 'deze documenten vormen hoogstens het bewijs dat verzoeker bij de politie aangifte heeft gedaan van bepaalde feiten, docht het louter neerleggen van een klacht toont niet aan dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van het neerleggen van een klacht werd opgesteld sprak is, zich in werkelijk hebben voorgedaan. (pagina 14 van het arrest)

Verzoeker meent dat het feit dat uw Raad nagelaten heeft om zijn dossier op een correcte wijze te onderzoeken in zijn eerste asielaanvraag, mag geen reden zijn voor verweerster om deze stukken op een correcte wijze te onderzoeken.

*Men moet een beetje ruimer denken dat wat men ziet en hoort. (meent verzoeker)
De voorgelegde documenten zijn een begin van bewijs!!!!*

Deze documenten zijn in 5de maand 1396 opgesteld.

Wij zijn vandaag in de 8ste maand van 1398 volgens de Afghaanse kalender!!!

Deze documenten zijn 2 jaar en 3 maanden gelden opgesteld.

Verzoeker is Afghanistan verlaten op 3de maand van 1398 volgens de Afghaanse kalender Afghanistan verlaten.

Exact 22 maanden later.

Verzoeker meent dat eruit blijkt dat deze klachten niet ingediend waren met het oog op een asielpcedure in Europa.

Uw Raad en verweerster hebben nagelaten om dit punt te zien.

Het laatste wat een Afghaan in Afghanistan doet is naar een politiekantoor gaan en een klacht indienen.

Men doet dit wanneer zijn op haar leven in gevaar is.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de originele stukken voorgelegd heeft. Verzoeker heeft contact opgenomen met de politie en gevraagd om de originele stukken die te maken hebben met zijn zaak aan hem te geven.

Het is verzoekers recht om deze documenten op te vragen en te krijgen."

Verzoeker verwijst voorts naar het arrest Singh en citeert uit arrest nr. 169 452 van 9 juni 2016 waarbij het belang van nauwgezet onderzoek door de asielinstanties van de door de asielzoekers voorgelegde documenten, onderstreept wordt.

Verzoeker vervolgt:

"Verzoeker weet dat de Nederlandstalige kamers van uw Raad het arrest van Singh anders interpreteren dan de Franstalige kamer. Verzoeker meent dat bij de asielaanvragen moet men niet van geluk spreken.

Iedereen moet gelijk behandeld worden.

Als u bij de Franstalige kamers terecht komt dan heeft u meer kans om erkend te worden dan bij de Nederlandstaligen.

Wat betreft de brief van de oom en de brief van de ouderen meent verzoeker dat verweerster ten onrechte geen rekening houdt met deze stukken.

Verweerster stelt langs ene kant dat ze geen geloof hecht aan de verloving en tegelijkertijd stelt ze dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij omwille van de verbreking van verloving zal vervolgd worden.

Hoe weet verweerster dit?"

Verder meent verzoeker dat de veiligheidssituatie in het verleden niet vergelijkbaar is met de veiligheidssituatie van nu. Hij licht toe dat criminele bendes zeer actief geworden zijn in Kabul en mensen zoals hij ideale prooi zijn voor deze bendes. Verzoeker stelt dat criminele bendes geen seconde aarzelen om een jong arm kind te ontvoeren omdat ze de perceptie hebben dat hij rijk is en meent dat ze natuurlijk niet zullen aarzelen om hem te ontvoeren wanneer ze weten dat hij wel rijk is. Verzoeker citeert uit twee persartikels aangaande het gevaar voor rijke families wat betreft kidnapping, losgeld en andere criminele aanvallen.

Daarna verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – recente rapporten van UNAMA en UNOCHA en recente persberichten van BBC News en RFE/RL waaruit zou blijken dat het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in Afghanistan.

Voorts verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat noch Kabul, noch Herat veilig zijn voor de burger.

Verzoeker verwijst tevens naar – en citeert uit – een rapport van The New Humanitarian aangaande de situatie van terugkeerders en een rapport van ECRE waarin wordt aanbevolen om terugkeer naar Afghanistan op te schorten omwille van de veiligheidssituatie daar en de oneerlijke besluitvorming bij asielzaken in Europa.

Ten slotte betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, over de ‘*sliding scale*’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door de bovenvermelde redenen en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. Er worden geen stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming volledig steunt op motieven die hij reeds naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de familie van de ex-verloofde van zijn zus.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 6 augustus 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 225 317 van 28 augustus 2019 en trad de commissaris-generaal bij waar deze stelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers vluchtmotieven. De Raad oordeelde dat de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet voldeden om de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig te bevinden, waarop werd nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad stelde echter vast dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen geschaad werden omdat (i) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de afgebroken verlovings tussen zijn zus en B., wat de oorzaak van deze problemen zou zijn, (ii) de verlovings van verzoekers zus met B. niet geloofwaardig overkomt, (iii) verzoeker geen weet heeft over de achtergrond en afkomst van B. en hij bovendien weinig details over de precieze feiten waar de NDS B.'s familie van verdenkt, en (iv) verzoeker zich opnieuw in de risicovolle omgeving van de universiteit begaf terwijl, vermits hij toen al was gestopt met studeren, er voor hem geen noodzaak toe was. Daarnaast werd geoordeeld dat de stad Kabul op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen, en werd vastgesteld dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in zijn hoofdte het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Verzoeker legt ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: twee pv's van de directie criminaliteitsbestrijding van de politie van de stad Kabul, een brief van de politie van de 4de wijk, een brief van de politie van de 5de wijk, een brief van het Maiwand-ziekenhuis, de beslissing van de ouderen over de afgebroken verlovings van uw zus, een bevestiging van uw oom van de problemen, foto's van het verlovingsfeest van zijn zus (allen originelen), en documenten van de asielpprocedure van zijn zus in het Verenigd Koninkrijk (kopieën).

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede gronden het volgende aan:

"Van de twee documenten van de politie van Kabul op data van 14.05.1396 en 24.05.1396 legde u reeds bij uw eerste verzoek kopieën neer. Er werd toen geoordeeld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV, die bovendien toevoegde dat deze pv's klachten ingediend door uzelf en uw zus betreffen en daardoor de door u aangehaalde feiten niet kunnen staven: "Deze documenten vormen hoogstens het bewijs dat verzoeker bij de politie aangifte heeft gedaan van bepaalde feiten, doch het louter neerleggen van een klacht toont niet aan dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van het neerleggen van de klacht werd opgesteld sprake is, zich in werkelijkheid hebben voorgedaan."(arrest 225 317, p. 14). Dat u nu de originelen van deze pv's neerlegt, wijzigt voorgaande beoordeling niet.

Betreffende de brief van de politieafdeling van de 4de wijk van 21.05.1396 (12.08.2017) merkt het CGVS op dat het om een interne brief van de politie van de 4de wijk aan de politie van de 5de wijk gaat. Uit de reactie van de politieafdeling van de 5de wijk op 22.05.1396 (13.08.2017), die alle controleposten verwittigt, blijkt dat het ook een intern politiedocument is. Dat u aan originele interne politiedocumenten zou zijn geraakt is dan ook weinig aannemelijk. Daarenboven geldt de eerder vermelde beoordeling van de RvV – met name dat de documenten van de politie gebaseerd zijn op aangiftes van u en uw zus die niet aantonen dat de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan – ook voor deze twee documenten. De twee documenten betreffen namelijk helemaal geen eigen observaties of onderzoek van de politie en zijn dus op uw verklaringen gebaseerd. In het document van de politieafdeling van de 4de wijk wordt ook verwezen naar de brief van het Maiwand-ziekenhuis. Deze brief is gericht aan de 4de politieafdeling, waarbij er dus weeral de bedenking moet worden gemaakt hoe u nu aan het origineel van dit intern document komt. Daarenboven vermeldt de brief van het ziekenhuis wel dat u bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen, maar niet dat deze het gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde problemen. De brief van uw oom betreft een gesolliciteerd document van een familielid waarvan de bewijswaarde dan ook bijzonder relatief is en al zeker niet van die aard om de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van de door u aangehaalde problemen te veranderen.

De brief van de ouderen betreft een niet officieel uitziend document dat met de hand is geschreven en ondertekend door mensen van wie de functie niet duidelijk is. Dit document kan dan ook evenmin de beoordeling van de problemen aangehaald in uw eerste verzoek wijzigen.

Daarenboven dient er voor al de voorgaande documenten, met name de documenten van de 4de en 5de politieafdeling, het document van het ziekenhuis, de brief van uw oom, het document van de dorpsoudsten, ook de voorgaande opmerking over de bijzonder relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten te worden gemaakt.

De foto's van het verloofsfeest tonen op geen enkele wijze aan wie de mensen op de foto's zijn en voor welke gelegenheid zij zich samen bevinden. Zelfs indien deze foto's de verloving van uw zus met B.(...) zouden kunnen staven, toont dit niet aan dat jullie vervolgd worden omdat de verloving werd verbroken.

De kopieën van de documenten van de asielpcedure van uw zus in het Verenigd Koninkrijk legde u reeds neer in het kader van uw beroep tegen de beslissing betreffende uw eerste verzoek. Het betreft de "Application of registration card", de "Initial contact and asylum registration questionnaire", de "One stop notice", en de "Statement of Additional grounds". Hier voegt u nu de "Notification of liability to detention" en "Notification of grant/variation of immigration bail" aan toe.

Over de asieldocumenten van uw zus die u neerlegde in het kader van de beroepsprocedure betreffende uw eerste verzoek oordeelde de RvV dat "de loutere omstandigheid dat verzoekers zus een gelijkaardig feitenrelaas ten berde brengt [toont] niet aan dat de aangehaalde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan"(arrest 225 317, p. 14). Deze documenten zijn dus in feite geen nieuwe elementen, aangezien zij reeds werden beoordeeld door de RvV. De argumentatie van de RvV wordt dan ook in deze beslissing aangehouden.

De extra asieldocumenten van K.(...) die u nu neerlegt kunnen enkel bevestigen dat zij op illegale wijze het Verenigd Koninkrijk binnenkwam, iets wat in deze beslissing niet betwist wordt."

Behoudens loutere kritiek, brengt verzoeker geen dwingende argumenten of concrete elementen aan die deze bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker houdt voor dat verwerende partij niet zomaar naar de corruptie in Afghanistan mag verwijzen om de voorgelegde stukken niet te onderzoeken, doch een eenvoudige lezing van de hogervermelde motieven duidt aan dat dit niet het enige argument betreft op basis waarvan geoordeeld wordt dat de documenten neergelegd in het kader van verzoekers volgend verzoek, de negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling van de door verzoeker bij zijn eerste verzoek aangehaalde problemen niet vermogen te herstellen. Verzoekers verweer is dan ook allerminst ernstig te noemen.

Verzoeker benadrukt voorts dat de brieven van de politieafdeling van de 4^e en 5^e wijk opgesteld zijn in de vijfde maand van 1396 (dus 2 jaar en drie maanden geleden), en dat hij pas 22 maanden nadat deze brieven zijn opgesteld, Afghanistan heeft verlaten en meent dat hieruit blijkt dat deze klachten niet ingediend waren met het oog op aan asielpprocedure in Europa.

De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat voormelde brieven bewijswaarde ontberen omdat ze gesolliciteerd zouden zijn. Opnieuw mist verzoekers verweer elke feitelijke grondslag. Wel wordt aangaande deze brieven van de politieafdeling van de 4^e en 5^e wijken - daargelaten de bedenkelijke passage in de "arrestatiebrief": "*door zijn verklaring is het nodig om de onbekende gewapende mensen te arresteren*" - vastgesteld dat dit interne politiedocumenten betreffen en het weinig aannemelijk is dat verzoeker aan originele interne politiedocumenten zou zijn geraakt. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat het zijn recht is om deze documenten op te vragen en te krijgen, doch beperkt zich hier tot een loutere bewering. Bovendien geldt de eerder vermelde beoordeling van de Raad – met name dat de documenten van de politie gebaseerd zijn op aangiftes van verzoeker en zijn zus die niet aantonen dat de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan – ook voor deze twee documenten. De twee documenten betreffen namelijk helemaal geen eigen observaties of onderzoek van de politie en zijn dus op verzoekers verklaringen gebaseerd.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat geen onderzoeksdaden werden verricht met betrekking tot de authenticiteit van de voorgelegde stukken, alsook zijn verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens respectievelijk de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig.

Waar verzoeker opwerpt dat iedereen gelijk behandeld moet worden en stelt dat "*Als u bij de Franstalige kamers terecht komt dan heeft u meer kans om erkend te worden dan bij de Nederlandstaligen*", merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concreet verzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In de mate verzoeker voorhoudt dat er in zijn geval sprake is van een ongelijke behandeling, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees voor kidnapping in Afghanistan, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat in de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, en bevestigd in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de raad nr. 225 317 van 28 augustus 2019, werd gemotiveerd:

"Betreffende de vrees voor kidnapping die u aanhaalt, stelt het CGVS vast dat uw familie inderdaad het profiel heeft van een meer welstellend gezin uit Kabul, maar dat er in uw hoofde geen indicaties zijn dat u een concrete vrees dient te koesteren voor crimineel geweld ten aanzien van uw persoon. U of uw familie heeft nog nooit een probleem meegemaakt omdat jullie welstellend zijn, enkel uw gsm werd ooit gestolen maar dit was geen gerichte diefstal volgens u. Op de vraag of u zich ooit onveilig voelde omdat u familie rijker is dan andere families, antwoordt u dat jullie eigenlijk niet zo rijk waren maar dat u angst

had dat andere mensen zouden denken dat u een goed doelwit bent voor kidnapping omdat u familie in Europa hebt. Er is echter nooit iets gebeurd, toch niet dat u zich herinnert (NPO, p. 18)."

Door er in het verzoekschrift te citeren uit algemene informatie waaruit zou blijken dat criminele bendes zeer actief geworden zijn in Kabul, slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst erop dat uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, waarvan de referentie in de bestreden beslissing is opgenomen, duidelijk blijkt dat een eventuele nood aan bescherming afhankelijk is van individuele omstandigheden. Bijgevolg kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

2.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die daarnaar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzing naar het rapport van UNAMA van 30 juli 2019 is niet dienstig om de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Kabul in een ander daglicht te stellen, nu dit rapport niet specifiek betrekking heeft op de stad Kabul. De informatie uit dit rapport die wel specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Kabul ligt dan weer in de lijn van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, doch dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Hetzelfde kan worden gesteld van het persbericht van BBC News van 29 juli 2019 waaruit verzoeker citeert. De overige informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, bevat geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen derhalve geen afbreuk aan voormelde analyse.

Waar verzoeker citeert uit een rapport van The New Humanitarian waarin een zekere S., die zich in Kabul heeft gevestigd, getuigt van socio-economische problemen, wijst de Raad erop dat dit geen verband houdt met het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat niet blijkt dat deze algemene informatie zonder meer kan worden toegepast op de persoonlijke situatie van verzoeker, die verklaarde drie jaar geneeskunde te hebben gestudeerd aan de universiteit (adm. doss. eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 10, Verklaring DVZ, nr. 11; adm. doss., stuk 5, Gehoorverslag, p. 9).

Wat betreft het citaat uit een rapport van ECRE, waarin deze raad geen redenen ziet voor een terugkeer naar Afghanistan en aanbeveelt om de terugkeer naar Afghanistan op te schorten omwille van de veiligheidssituatie daar en de oneerlijke besluitvorming bij asielzaken in Europa, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke aanbeveling niet bindend is. Deze aanbeveling is bovendien niet in overeenstemming met (iets recentere) informatie op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, meer bepaald de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2019, waaruit blijkt dat het conflict in Afghanistan getypeerd wordt door sterke regionale verschillen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat de stad Kabul op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt heeft “door de bovenvermelde redenen”, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen. Het enkele gegeven dat verzoekers familie het profiel heeft van een meer welstellend gezin uit Kabul, is op zich niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker laat na dit *in concreto* aan te tonen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn profiel verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn profiel specifiek wordt gevisieerd en derhalve een verhoogd risico loopt.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om in het kader van zijn volgend verzoek nieuwe elementen bij te brengen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS